

[Ludvig Christensen.]

strengelser for at faa opklaret, hvad der er i de Konservatives hemmelige Sæk, men hidtil uden Resultat. Men hvis man ikke har saa meget i Sækken, at man i Dag tør lukke op for den, maa vi vel have Lov til at gaa ud fra, at saa har der heller aldrig været alvorlig Mening i de Udtalelser, de Løfter, der blev fremsat fra konservativ Side; vi andre har siddet og forhandlet om Realiteter, medens man fra konservativ Side har nøjedes med Ord og ikke givet noget som helst andet. Det, mener jeg, er Vilkaar, som man ikke kan lade sig byde, hvis der skal være Tale om at føre en virkelig alvorlig Forhandling, og jeg venter derfor, at vi nu endelig faar at vide, hvad det er, de Konservative vil være med til.

Men jeg maa saa i øvrigt straks sige, at naar Udvalgets ærede Ordfører i sin Slutningsreplik saa stærkt lagde Ansvaret over paa Regeringen og Regeringspartierne for, hvad man forkaster i dette høje Ting, er det en lidt mærkelig Form. Samtidig med, at man selv nægter at følge, hvad den ansvarlige Regering foreslaar, samtidig med at man nægter at følge, hvad Folketingsflertallet har vedtaget, samtidig med, at man derved selv opkaster sig til en Overregering, saa kan man dog ikke uden videre lægge Ansvaret for alt, hvad der sker, over paa Regeringen og Regeringspartierne. Men jeg er ogsaa af den Opfattelse, at Befolkningen vil vide at lægge Ansvaret dør, hvor Ansvaret rettelig hører hjemme, nemlig dør, hvor man forbeholder sig at træffe Afgørelser uanset, hvad Regeringen og hvad Folketingets Flertal maatte mene. Det kan ikke være den Part, hvis Forslag ikke bliver gennemført, der faar Ansvaret for, hvad der saa sker. Vi har stadig under Forhandlingerne fastholdt, at det i og for sig var urimeligt, at vi skulde ind paa indgaaende Forhandlinger om en Kriselovgivning, som der slet ikke er Tale om i det Forslag, Regeringen har fremsat. Men vi har deltaget i Forhandlingerne i Haabet om, at de maaske, hvis der opnaaedes Enighed, kunde foregaa saa hurtigt, at for det første den midlertidige Hjælp, som de Konservative har stillet i Udsigt, men som vi ikke har kunnet faa nærmere Besked om, kunde blive til Nytte for dem, Hjælpen var tænkt at skulle være til Nytte for, og for det andet, at de Krisefonds, som man enedes om, kunde blive oprettet under en saadan Form, at det i Fremtiden kunde blive til Nytte for Arbejdsløshedskassemedlemmerne. Men at forhale Forhandlingerne uden at vide noget som helst om, hvad der kunde komme ud af dem med Hensyn til den midlertidige

Hjælp, og saa lade Tiden gaa, saa at den midlertidige Varighed, Loven skulde have, indtil den 1. Maj, til sidst blev en ren Parodi, det kunde vi ikke saa godt være med til.

Det, der er blevet fremført om, at det vil være muligt for Arbejdsløshedskassemedlemmerne at betale et højere Kontingent for at kunne oprette Krisekasser, det er en Paa-stand, som ganske maa staa for Flertalspartiernes Regning. Vi har faaet Opgørelser fra Arbejdsdirektoratet over, hvad man under visse tænkte Forudsætninger — derunder ogsaa Beregninger over de hidtil kendte Forhold — maatte gaa ud fra, at Arbejdsmændene og de kvindelige Arbejdere skulde betale i Merkontingent, og det er her oplyst, at under normale Forhold, det vil sige med Kriser af ikke større Omfang end dem, man hidtil har kendt, skulde det kunne gøres for ca. 20 Ø. pr. Uge. Men heri er ikke regnet med, at Arbejdsmændene saa paa et ikke uvæsentligt Omraade i Arbejdsløshedsloven, vedrørende den vedtægtsmæssige Hjælp, skulde bruge den Dispensationsret, der findes i Arbejdsløshedsloven, nemlig Retten til at se bort fra, om en arbejdsløs har haft Arbejde i 10 Maaneder i Løbet af de sidste to Aar eller ej. Paa den Bestemmelse er mange, mange af netop den Arbejdsløshedskasses Medlemmer faldet, og Opretholdelsen af Dispensationsbestemmelsen, som fornuftigvis maa være Forudsætningen for, at Krisefonds overhovedet skal oprettes, vil medføre en Forhøjelse af det ordinære Medlemsbidrag af en eller anden Størrelse — jeg er ikke i Stand til i dette Øjeblik at sige, hvor meget det vil komme til at koste, men at det vil betyde noget, er saa ganske givet. Og hvad er det, der er Tale om, naar man nu navnlig fremdrager Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasse? Den ærede Ordfører oplyste selv, at i det sidst forløbne Regnskabsaar har Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasses Medlemmer betalt 67 Kr. i Medlemsbidrag til Arbejdsløhedskassen, altsaa til den vedtægtsmæssige Understøttelse. Det drejer sig her om Arbejdsmænd, hvis Fortjeneste i mange Tilfælde ligger adskilligt under 43—44 Kr. om Ugen og for nogles Vedkommende ude omkring paa Landet helt nede under 40 Kr., medens de vel inde i Byerne kan naa op paa 47, 48 eller 50 Kr., for Akkordarbejderen Vedkommende noget højere. Naar disse Arbejdsmænd, som i Forvejen foruden at deltage i hele den Levnedsmiddelbeskatning og anden Beskatning, vi har her i Landet, har paataget sig den Særbyrde at betale 67 Kr. af deres fattige Indtægt til Arbejdsløshedsforsikringen, kan man saa uden